

РЕШЕНИЕ

№ 28316

гр. София, 14.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3718** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 2 от Закона за физическото възпитание и спорта (ЗФВС). Образувано е по жалба от Сдружение „Българска федерация по пикълбол“ (БФП/Сдружението), ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от Г. А., в качеството му на председател, чрез пълномощника адв. К. Г. срещу Заповед № РД-10-05/03.02.2026 г., издадена от министъра на младежта и спорта, с която на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 и чл. 23, ал. 1 от Закона за физическото възпитание и спорта (ЗФВС) и въз основа на Протокол № 29 от 29.01.2026 г. от заседание на Комисията по лицензиране и регистриране (КЛР), при едновременното разглеждане съгласно чл. 22, ал. 3 от ЗФВС на постъпилите в Министерство на младежта и спорта (ММС) две заявления за получаване на спортен лиценз по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗФВС за вида спорт „пикълбол“, е отказано издаването на спортен лиценз на Сдружението.

В обстоятелствената част на жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в нарушение на административнопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, както и при липса на достатъчна фактическа и правна обосноваост на направените от административния орган изводи. Твърди, че административният орган е постановил процесната заповед повече от две години след подаване на заявлението на жалбоподателя, при положение че законът изрично предвижда срок за произнасяне от четири месеца. Посочва, че подобно продължително бездействие на администрацията не може да бъде обосновано нито с фактическата, нито с правната сложност на преписката, още повече че през този период жалбоподателят многократно е изпълнявал дадените от органа указания и е представял изискваните документи. На следващо място счита, че заповедта

не е била съобщена по надлежния ред и в предвидения от закона срок. В тази връзка поддържа, че същата е издадена на 03.02.2026 г., а е била връчена на жалбоподателя на 04.03.2026 г., т. е. повече от един месец след нейното издаване. Навежда доводи, че изложените в оспорената заповед мотиви за отказ от издаване на спортен лиценз са необосновани, формални и бланкетни, като същите не почиват на обективен анализ на представените доказателства и не съответстват на действителния смисъл и цел на приложимите разпоредби на ЗФВС.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител адв. Г., моли съда да уважи жалбата като отмени процесната заповед и върне преписката на министъра на младежта и спорта за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателя. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представена по делото писмена защита по същество на спора. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът - министър на младежта и спорта, оспорва жалбата като неоснователна. Чрез процесуалния си представител юрк. М., посочва, че заповедта е издадена от компетентен орган, в съответствие с материалноправните изисквания и не са налице съществени процесуални нарушения, които се твърдят в жалбата. Поддържа, че непроизнасянето в срок не може да бъде основание за отмяна на заповедта, защото административният орган е длъжен да се произнесе с изричен административен акт, дори когато срокът е изтекъл. Закъснялото съобщаване обосновава с това, че е в резултат от невъзможност за първоначално връчване на акта, като последното не се отразява на неговата законосъобразност по същество. Мотивите били ясно изложени. Доводи за законосъобразност на административния акт излага в писмено становище по същество на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Сдружение „българска федерация по тенис“, редовно уведомен за висящото съдебно производство, не изпращат представител при разглеждане на делото в открито съдебно заседание и не изразяват становище по законосъобразността на оспорения акт.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Сдружение „Българска федерация по пикълбол“ е регистрирано в ТР и регистъра на ЮЛНСЦ към АВ с цел разпространение, развитие и утвърждаване на пикълбол като спорт на територията на Република България, както и в Европа и света.

Със заявление вх. № 09-00-2709/06.11.2023 г. до министъра на младежта и спорта, Сдружението е поискало издаване на безсрочен спортен лиценз за спортна федерация по чл. 18, ал. 2, т. 1 от ЗФВС за вида спорт: „пикълбол“.

Към заявлението са представени протокол от 28.07.2022 г. от учредителното събрание на СНЦ „БФП“, Устав на СНЦ „БФП“, протокол от редовно общо събрание от 24.10.2023 г. на СНЦ „БФП“, описание на дейностите по вида спорт по чл. 21, ал. 1, т. 3 от ЗФВС, информация за международната спортна организация по чл. 21, ал. 1, т. 4 от ЗФВС (Образец №2), правила за осъществяване на спортната дейност в съответствие с правилата на Световната федерация по пикълбол, списък на спортните клубове – членове на СНЦ „БФП“ по чл. 21, ал. 1, т. 7 от ЗФВС (Образец №3), декларации за съответствие с изискванията на чл. 15 от ЗФВС за всеки от клубовете на заявителя по чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗФВС (Образец №4), списък на лицата, които извършват обучението, тренировъчната и състезателната дейност по чл. 21, ал. 1, т. 9 от ЗФВС (Образец №5), програма на развитие на спорта „пикълбол“ в периода 2024-2028 г. по чл. 20, т. 7 от ЗФВС, протокол от редовно общо събрание от 24.10.2023 г., с който са приети правилата за провеждане на състезания от държавния спортен календар (т. 5), както и годишен спортен

календар (т. 6), правилник за статута на спортистите аматьори и спортистите професионалисти и за придобиването, прекратяването, спирането и отнемането на състезателни права, приет на редовно общо събрание от 24.10.2023 г. (т. 7), списък на спортните обекти за развитие на тренировъчната и състезателната дейност за вида спорт на СНЦ „БФП“ по чл. 21, ал. 1, т. 14 от ЗФВС (Образец №6), бюджет до края на 2023 г. и бюджет за 2024 г. на ЮЛ - заявител, приети на редовно общо събрание на 24.10.2023 г. (т. 3).

В описанието на дейностите по вида спорт по чл. 21, ал. 1, т.3 от ЗФВС (л. 61), е посочено, че СНЦ „БФП“ координира развитието, практикуването и администрирането на спорта пикълбол на територията на страната и представлява членовете си – спортни клубове по пикълбол пред държавата и международните спортни организации.

В описанието на спорта пикълбол (л. 185) се съдържа обща информация за спорта, която гласи: „Пикълболът е ракетен спорт, който се играе с плоска ракета и с сухо, пластмасово топче на отвори (перфорирано с дупки). Той е ракетен спорт, при който двама или четирима души си подават перфорираната куха пластмасова топка над мрежа, поставена на корта, докато противникът не успее да я върне обратно или допусне нарушение. Може да бъде практикуван на открито или на закрито. Предвид изложените параметри и характеристики, материално-техническо оборудване и пособия за практикуването на спорта и неговото масовизиране, се установява, че пикълбола е утвърден изцяло като специфичен и независим ракетен спорт“

Със заповед № РД-09-277/19.04.2024 г., министърът на младежта и спорта е назначил Комисия по лицензиране и регистриране (л. 45).

На 29.01.2026 г. било проведено заседание на Комисията по лицензиране и регистриране (КЛР), обективизирано в Протокол № 29, на което, в т. 2, са разгледани две заявления за издаване на спортен лиценз за вида спорт „пикълбол“ - от Сдружение Българска федерация по тенис 9 (посоченото по т. 1 заявление, в частта относно спорта „пикълбол“) и от Сдружение Българска федерация пикълбол заявление вх. № 09-00-2709/06.11.2023 г., доп. с вх. №№ 09-00-2709/7/01.02.2024 г., 09-00-2709/8/16.02.2024 г., 09-00-2709/14/28.03.2024 г., 09-00-2709/17/11.06.2024 г., 09-00-2709/18/09.09.2024 г. и вх. № 09-00-2709/23/09.07.2025 г.

В протокола е отразено че „пикълбол“ е самостоятелен сравнително нов за България вид спорт, сходен на тениса, но се практикува по собствени специфични правила, за администрирането на който до момента няма издаден спортен лиценз по чл. 18, ал. 2, г. 1 от ЗФВС.

По заявлението на СНЦ „БФП“, Комисията е констатирила непълноти в документите по чл. 21, ал. 1 от ЗФВС и несъответствия с изискванията по чл. 20 от ЗФВС, както следва:

На първо място, от представените договори с треньорски кадри било установено, че 5 треньора са вписани като треньорски кадри, но не по заявения вид спорт „пикълбол“, не и по сходния вид спорт „тенис“, а по вида спорт „бадминтон“. Посочено е, че договорите между клубовете и съответния треньор са изтекли, както и че нито един от спортните клубове на заявителя (общо 7) нямам сключен договор с треньор по заявения вид спорт, т.е. нито един от тях не отговарял на изискването на чл. 15, ал. 1 във вр. с чл. 14, т. 3 от ЗФВС (спортния клуб трябва да има сключен договор с треньорски кадри по съответния вид спорт), респ. самият заявител не отговарял на изискването на чл. 20, т. 5 от ЗФВС, както и на чл. 20, т. 6 от ЗФВС - основание за отказ по чл. 23, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 20, т. 5 и т. 6 от ЗФВС;

На следващо място, Комисията установила, че представените от заявителя спортен календар по чл. 21, ал. 1, т. 12 и бюджет по чл. 21, ал. 1, т. 15 от ЗФВС не са актуални. тъй като са за 2023 г. и 2024 г., от което следовало че заявителят не отговарял и на изискванията на чл. 20, т. 8 и т. 11 от ЗФВС;

На последно място било установено, че с писмо вх. № 09-00-2709/17/11.06.2024 г. заявителят е

представил два документа на английски език, които според придружителното писмо са: официално писмо за подкрепа от президента и главния секретар на Европейската пикълбол федерация и становище с основните разлики между спорта тенис и спорта пикълбол от същите лица от Европейската пикълбол федерация. Документите не са придружени с превод на български език, което било в несъответствие с чл. 21, ал. 4, изр. 2-ро от ЗФВС.

Поради това Комисията е приела, че е налице хипотезата на чл. 22, ал. 5 от ЗФВС, при която при наличието на поне едно заявление, отговарящо на изискванията на закона, на останалите кандидати не се дава възможност по ал. 2 на чл. 22 от ЗФВС за отстраняване на непълнотите или несъответствията. Комисията приела, че заявлението на Сдружение Българска федерация по тенис отговаряло на изискванията на чл. 21, ал. 1 от ЗФВС, а самият кандидат - на чл. 20 от ЗФВС, а по заявлението на Сдружение Българска федерация пикълбол се констатирали описаните по-горе непълноти и несъответствия, поради което следвало да му бъде отказано издаването на спортен лиценз без да му бъде давана възможност по чл. 22, ал. 2 от ЗФВС съгласно разпоредбата на чл. 22, ат. 5 от ЗФВС.

След проведено гласуване с резултат; „за“ - 5, „против“ - 0, Комисията е взела решение по т. 2 да се предложи на министъра на младежта и спорта да издаде заповед за издаване на безсрочен спортен лиценз на сдружение „Българска федерация по тенис за вида спорт „пикълбол“ и за отказ за издаване на безсрочен спортен лиценз на сдружение „Българска федерация пикълбол“ за вида спорт „пикълбол“.

Въз основа на тези данни е издадена Заповед № РД-10-05/03.02.2026 г., с която е отказано издаването на спортен лиценз на СНЦ „БФП“ по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗФВС. В мотивите на заповедта е преповторено посоченото в Протокол № 29/29.01.2026 г. на Комисията. За да постанови своя акт, административният орган е приел, че по заявлението на Сдружение „Българска федерация по тенис“ не се констатира непълноти, нито несъответствия на заявителя с изискванията на чл. 20 от ЗФВС. По отношение на жалбоподателя са приети три групи несъответствия:

1. треньорските кадри на клубовете - членове са вписани в регистъра по чл. 9, ал. 1, т. 4 ЗФВС по спорт „бадминтон“, а не по „пикълбол“ или поне по „тенис“;
2. представените спортен календар и бюджет са за 2023 г. и 2024 г.;
3. представени са документи на английски език без превод на български език.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 04.03.2026 г.

Жалбата е подадена на 16.03.2026 г. чрез административния орган до съда.

За установяване на спорните факти по делото от съда са приети писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка по издаването на оспорвания административен акт, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи.

Други доказателства, относими за предмета на делото, не са ангажирани.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, съдът намира от правна страна следното:

Предмет на оспорване е Заповед № РД-10-05/03.02.2026 г., издадена от министъра на младежта и спорта, с която е отказано издаването на безсрочен спортен лиценз за спортна федерация по чл. 18, ал. 2, т. 1 от ЗФВС за вида спорт „пикълбол“ на Сдружение „Българска федерация по пикълбол“ (СНЦ „БФП“).

Жалбата е подадена от адресат на неблагоприятната част на процесната заповед, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по чл. 145, ал. 1 и ал. 2 АПК. С оглед данните в преписката, че заповедта е връчена на жалбоподателя на 04.03.2026 г., а жалбата е постъпила в ММС на 16.03.2026 г., жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия. Министърът на младежта и спорта провежда държавната политика, като издава, отказва, отнема и прекратява спортни лицензи по чл. 8, т. 12 ЗФВС. Съобразно разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от ЗФВС, министърът на младежта и спорта или оправомощено от него длъжностно лице с мотивирана заповед отказва издаването на спортен лиценз.

Заповедта е в установената от закона писмена форма, съдържа фактически и правни основания, посочва обсъдените заявления, приложимото производство по чл. 22, ал. 3–5 ЗФВС, конкретните несъответствия на жалбоподателя и мотивите за издаване на лиценз на другия заявител. Подробни мотиви за постановения отказ се съдържат и в предхождащият Протокол на комисията, който следва да се приеме за неразделна част от мотивите на оспорения административен акт. Основание за отмяна по чл. 146, т. 2 вр. с чл. 59, ал. 2 от АПК не е налице.

В производството не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Съдът не споделя възражението на жалбоподателя за изтичане на срока по чл. 22, ал. 1 ЗФВС. Цитираната разпоредба предвижда, че министърът на младежта и спорта или оправомощено от него длъжностно лице се произнася по заявлението и приложените към него документи по чл. 21, ал. 1 с мотивирана заповед в срок до 4 месеца от подаването му. Неспазването на този срок само по себе си не води до незаконосъобразност на впоследствие издадения изричен акт. Съдебната практика приема, че изтичането на срока дава възможност за оспорване на мълчалив отказ, но не преклудира компетентността на органа да се произнесе с изричен акт, особено при усложнено производство с няколко заявления и множество допълнения /вж. Решение № 3443 от 20.03.2024 г. по адм. д. № 803/2023 г., VII отд. на ВАС/. В конкретния случай жалбоподателят не оспорва мълчалив отказ, а изрична мотивирана заповед. Следователно, настоящият съдебен състав приема, че следва да провери законосъобразността на издадения акт към момента на постановяването му, а не да отменя акта единствено поради забавено произнасяне.

Относно възражението на жалбоподателя за ненадлежно или забавено съобщаване на заповедта, съдът счита, че забавеното съобщаване не е порок на самия административен акт, а има значение за началния момент на срока за оспорване. Доколкото жалбата е приета за подадена в срок и правото на съдебна защита е упражнено, не е налице съществено нарушение, което да обоснове отмяна. Съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос. (вж. Решение № 9596 от 14.07.2009 г. по адм. д. № 4250/2009 г., 5 чл. с-в на ВАС).

Относно приложението на чл. 22, ал. 3–5 ЗФВС, съдът взе предвид следното:

Когато в хода на разглеждане на заявление за издаване на спортен лиценз по един или сходни видове спорт или по един обединяващ принцип постъпят още едно или повече заявления от други заявители за същия спорт или обединяващ принцип, всички заявления се разглеждат едновременно.

В случая, министърът правилно е разгледал едновременно заявлението на жалбоподателя и заявлението на Сдружение „Българска федерация по тенис“. Това съответства на задължителния ред по чл. 22, ал. 3 ЗФВС. Отделно от това, разпоредбата на чл. 22, ал. 5 ЗФВС изрично предвижда, че чл. 22, ал. 2 не се прилага, когато са постъпили две или повече заявления и поне едно от тях отговаря на изискванията на закона. Следователно, след като органът е приел, че заявлението на Сдружение

„Българска федерация по тенис“ отговаря на изискванията на закона, не е бил длъжен повторно да предоставя на жалбоподателя нов 14-дневен срок за отстраняване на констатираните несъответствия (чл. 22, ал. 2 ЗФВС).

По съответствие на административния акт с материалния закон:

Оспореният отказ е издаден на основание чл. 23, ал. 1 от ЗФВС, съгласно който министърът на младежта и спорта или оправомощено от него длъжностно лице с мотивирана заповед отказва издаването на спортен лиценз, когато: има издаден спортен лиценз за дейността, за която заявителят кандидатства, на друга спортна федерация по чл. 18, ал. 2, т. 1 или спортен лиценз по обединяващ принцип на друга многоспортова федерация по чл. 18, ал. 2, т. 2 (т. 1), както и когато заявителят не отговаря на изискванията на закона и непълнотите или несъответствията не са отстранени в срока по чл. 22, ал. 2 (т. 2). Това основание произтича от изискването, залегнало в нормата на чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗФВС, че спортен лиценз се издава само на една спортна федерация по един или сходни видове спорт.

Относно първата група мотиви за отказа, съдът намира следното:

Спортният клуб трябва да има сключен договор с треньорски кадри по съответния вид спорт (чл. 14, т. 3, предл. първо ЗФВС). За приемане за член на спортна федерация, спортният клуб следва да представи доказателства за образованието, професионалната правоспособност, квалификацията и опита на лицата, които извършват обучението, тренировъчната и състезателната дейност, както и договорите с тях. Към заявлението за спортен лиценз спортната федерация също представя списък и доказателства за образованието, професионалната правоспособност, квалификацията и опита на лицата, които извършват обучението, тренировъчната и състезателната дейност в членовете на заявителя, както и договорите с тези лица (чл. 15, ал. 2, т. 2 вр. с чл. 21, ЗФВС). От заповедта се установява, че всички посочени от жалбоподателя треньорски кадри са вписани по спорт „бадминтон“, а не по заявения спорт „пикълбол“ или по приетия от органа за сходен спорт „тенис“. Процесът на обучението и тренировките в системата на физическото възпитание и спорта, както и предоставянето на спортни услуги се извършват от лица, притежаващи професионална правоспособност и квалификация (чл. 6 ЗФВС отм., в актуалната уредба релевантните разпоредби са чл. 97, и чл. 51, ал. 3 ЗФВС, както и чл. 2-4 от Наредба № 1 от 4 февруари 2019 г. за треньорските кадри). При тези факти административният орган обосновано е приел, че спортните клубове (членове) не покриват изискването за треньорски кадри по съответния вид спорт. Практиката на ВАС приема, наличието на спортно-педагогически кадри, които не отговарят на изискванията на закона е достатъчно основание да обоснови законосъобразност на извода на министъра за отказ да се издаде исканата спортна лицензия (вж. Решение № 9880 от 01.07.2013 г. по адм. д. № 1120/2013 г., VII отд. на ВАС). Върховният съд е потвърждавал отказ и при нов/специфичен спорт, когато заявителят не доказва съответна професионална квалификация на кадрите по заявения спорт. (в т. см. вж. Решение № 9019 от 24.07.2015 г. по адм. д. № 913/2015 г., VII отд. на ВАС). Ето защо, доводът на жалбоподателя, че в България няма обучение по „треньор по пикълбол“, не дерогира законовото изискване за доказване на треньорски кадри по съответния вид спорт или най-малкото по обосновано сходен вид спорт. Жалбоподателят не сочи нормативен текст, който да приравнява квалификацията по „бадминтон“ на квалификация по „пикълбол“, нито доказва такава приравнимост с официален акт на компетентен орган.

По отношение на втората група мотиви за отказа:

Законът (в чл. 21, ал. 1, т. 12 ЗФВС) изисква към заявлението да се приложат годишен спортен календар и акт за приемането му, както и бюджет на сдружението и акт за приемането му. Към датата на издаване на процесната заповед - 03.02.2026 г., представените от жалбоподателя календар и бюджет за 2023 г. и 2024 г. не удостоверяват актуална организационна и финансова обезпеченост на дейността към момента на произнасянето. С утвърждаване на бюджета се определят необходимите парични средства за осъществяване на дейността на федерацията. Финансовите параметри затова се гласуват ежегодно от общото събрание, т.к. бюджетът на Сдружението се съставя и се изпълнява за една календарна (финансова) година. Съдържащото се в чл. 20, ал. 1, т. 11 ЗФВС правило "за съответната календарна година" е в смисъл, че при подадено за пръв път заявление за издаване на спортна лицензия, проверката за наличие на приет бюджет се прави за годината, през която то е подадено. Следва да се има предвид, че заявлението на СНЦ „БФП“ до министъра, е подадено за пръв път с вх. № 09-00-2709 на 06.11.2023 г., като впоследствие същото е допълвано със следните входящи номера: № 09-00-2709/7/01.02.2024 г., № 09-00-2709/8/16.02.2024г., № 09-00-2709/14/28.03.2024г., № 09-00-2709/17/11.06.2024 г., № 09-00-2709/18/09.09.2024г. и № 09-00-2709/23/09.07.2025 г. Поради това, органът правилно е счел, че подадените документи не доказват изпълнение на изискванията за действащ годишен спортен календар (в чл. 20, ал. 1, т. 8) и актуален бюджет, съобразно разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 11 ЗФВС. Въпросът дали липсата на приет бюджет води до неблагоприятна последица е решен от законодателя, а не се преценява свободно през принципа на съразмерност (вж Решение № 1941 от 16.02.2021 г. по адм. д. № 8961/2019 г., VII отд. на ВАС).

По отношение на третата група мотиви за отказа:

Законът изисква заявлението и приложените към него документи да се представят на български език, а документите на чужд език да се придружават с точен превод на български език. След като жалбоподателят е представил документи на английски език без превод, органът правилно е отчел несъответствие с правилото на чл. 21, ал. 4 ЗФВС. Дори тези документи да са допълнителни, а не основни, нарушението потвърждава липсата на пълно документално съответствие. Самостоятелно и независимо от това, вече установените несъответствия относно треньорските кадри и актуалните годишни документи са достатъчни, за да обосноват отказа на компетентния орган. В подкрепа на горното, практиката на ВАС приема, че ако едно законово основание за неблагоприятния акт е доказано, актът се запазва, независимо че друго основание може да е спорно. (вж. Решение № 2399 от 05.03.2026 г. по адм. д. № 7584/2025 г., VII отд. на ВАС).

Относно възражението в жалбата за липса на проведена процедура по подбор по чл. 23, ал. 4 ЗФВС, следва да се уточни, че такава се извършва, когато постъпилите заявления отговарят на изискванията на закона (чл. 22, ал. 4 ЗФВС). В случая, административният орган е приел, че само заявлението на Сдружение „Българска федерация по тенис“ отговаря на законовите изисквания, докато заявлението на жалбоподателя съдържа несъответствия. При тази фактическа констатация не възниква задължение за сравнителен подбор между двамата кандидати. Доводът на жалбоподателя, че органът е следвало да сравни международното признание, спортните обекти, клубовете и фактическата дейност на двете организации, би бил релевантен само ако и двете заявления са законосъобразни и отговарят на изискванията на закона.

Относно твърдения в жалбата просрочени задължения на Сдружение „Българска федерация по тенис“, поставящи под съмнение изпълнението на изискванията на чл. 20, т. 3 от ЗФВС, съдът съобрази следното: В заповедта е посочено, че по отношение на втория заявител не са установени задължения към ММС и не са установени подлежащи на принудително изпълнение публични задължения към държавата или общината. По силата на чл. 170, ал. 1 АПК, административният орган и лицето, за което актът е благоприятен, следва да установят фактическите основания за издаване на акта. От представената заповед се установява, че органът е извършил такава проверка и е достигнал до извод за липса на отрицателни предпоставки. Твърдението на жалбоподателя за „служебно известни“ задължения в размер 380 732,66 лв. не е достатъчно само по себе си да обори направената от органа констатация, ако не е подкрепено с относими писмени доказателства за вида, основаниято, изискуемостта, просрочието и връзката на евентуалните задължения със законовите отрицателни предпоставки.

С оглед твърдението за нарушаване на принципа на равнопоставеност, съдът намира че принципът на равенство пред закона изисква еднакво прилагане на правните критерии към лица в сходно положение (член 6, КРБ). В областта на спорта, ЗФВС предвижда равни възможности и недопускане на дискриминация, но това не означава задължение за еднакъв резултат при различно документално и материалноправно съответствие на кандидатите. Равнопоставеността в настоящото производство означава: 1./ и двете заявления да бъдат разгледани по реда на чл. 22, ал. 3 ЗФВС; 2./ към двамата кандидати да се приложат изискванията на чл. 20 и чл. 21 ЗФВС и 3./ подбор да се извърши само ако и двете заявления отговарят на закона. След като органът е установил несъответствия при жалбоподателя и липса на несъответствия при другия кандидат, различният резултат не представлява дискриминация или неравнопоставеност, а последица от прилагане на закона към различни фактически положения.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че предвид липсата на отменителните основания по чл. 146 АПК, Заповед № РД-10-05/03.02.2026 г., издадена от министъра на младежта и спорта следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна, а жалбата срещу нея – отхвърлена.

По разностите:

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, поради което определя размерът на последното на 200 (двеста) лева, съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ (НЗПП), издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ (ЗПП). Сумата следва да бъде превалутирана по правилата на чл. 12 - 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ). Съгласно чл. 3 – 5 от ЗВЕРБ, Решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 г. относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 г. за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Предвид горното, сумата на възнаграждението възлиза на 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест цента) евро. Тя е дължима на ММС, което е юридическо лице, съгласно чл. 2, ал. 2 от Устройствения правилник на Министерството

на младежта и спорта (УПММС).

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, II отделение, 28-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Сдружение „Българска федерация пикълбол“, ЕИК[ЕИК], срещу Заповед № РД-10-05/03.02.2026 г. на министъра на младежта и спорта, с която е отказано издаване на спортен лиценз за вида спорт „пикълбол“ на Сдружение „Българска федерация пикълбол“.

ОСЪЖДА Сдружение „Българска федерация пикълбол“, ЕИК[ЕИК], да заплати на Министерство на младежта и спорта, представлявано от министъра, сумата от 102,26 евро разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

Преписи от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ